

Nguyễn Văn Chức

Nhân chuyến đi Mỹ chữa bệnh của ông Hoàng Minh Chính.

SĨ KHÍ

1- Hoàng Minh Chính: “tiểu hội diên hồng 3”.

Theo báo chí đăng tải - tôi có được đọc - thì ông Hoàng Minh Chính (được Việt Cộng đặc ân cho sang Mỹ chữa bệnh ngày 30/8/2005 mới đây) đã phổ biến một văn thư, gọi là đóng góp cho cuộc “Hội Thảo Hợp Mặt Dân Chủ Năm 2005”. Trong văn thư, ông kêu gọi trí thức trong và ngoài nước hãy cùng với đại diện đảng CSVN ngồi lại với nhau để tìm đường cứu nước. Ông đặt tên cho cuộc ngồi lại gồm ba thành phần ấy, là “Tiểu Diên Hồng 3”.

Cuối thế kỷ 13, nước ta có Hội Nghị Diên Hồng. Năm đó giặc Nguyên tràn sang tàn phá nước ta. Sức yếu, quân ít, và vì thương dân, vua Trần Nhân Tông có ý định xin hoà.

- “Trước nhục nước, nên hoà hay nên chiến?”.

Đó là câu hỏi mà vị minh quân đặt ra cho tứ dân. Và đó là lý do của Hội Nghị Diên Hồng, hội nghị của những bậc bô lão thay mặt dân để đạo đạt lòng yêu nước và ý chí quật cường chống kẻ thù chung. Hội Nghị ấy đã ở lại với sử sách và dân tộc Việt Nam, như một hào quang sáng chói.

“Trông quân Nguyên tàn phá non sông nhà, đoạt thành trì toan xéo dây lẵng miếu, nhìn bao quân Thát lấn xâm toàn nước ta, kìa sông núi nhà rền tiếng muốn dân kêu la”.

“Trước nhục nước nên hoà hay nên chiến?”.

“Quyết chiến, quyết chiến luôn, cứu nước nhà, nổi chí dân hùng anh”...

Đó là những lời ca mà cách đây hơn 60 năm chúng tôi “những đứa trẻ chưa vào đời” đã hát tung buông phổi vỡ con tim trong những cuộc biểu tình nô nức 1945. Vì lòng yêu nước, yêu quê hương.

Nay ông Hoàng Minh Chính dùng hai chữ Diên Hồng, trong cái gọi là “Tiểu Diên Hồng 3” của ông, để kêu gọi người Việt trong và ngoài nước hãy ngồi lại với CSVN để cùng tìm đường cứu nước.

CSVN là ai? Lịch sử đã và đang trả lời. CSVN là kẻ thù tàn ác và đố kỵ nhất của nhân dân và dân tộc VN từ xưa tới nay. Kẻ thù ấy đã đưa tổ quốc VN đến

thảm trạng ngày hôm nay. Kẻ thù ấy đã tàn phá quê hương VN và kìm kẹp nhân dân VN, với mức độ khủng khiếp và tàn bạo như chưa từng thấy trong lịch sử. Và hiện vẫn còn đang tiếp tục tàn phá, kìm kẹp.

Ông Hoàng Minh Chính đã có liên sỉ kêu gọi nhân dân trong và ngoài nước hãy ngồi lại với kẻ thù đó để giúp kẻ thù đó tìm ra con đường cứu nước!

Chúng ta nên nhớ: Việt Cộng không bao giờ cho ra ngoại quốc (để chữa bệnh) một người không phải là tay sai của chúng nó, cho dù người đó đang nằm quần quai thập tử nhất sinh (trường hợp BS Phạm Hồng Sơn). Việt Cộng chỉ cho ra ngoại quốc chữa bệnh (nhất là cho sang Mỹ lúc này) những kẻ mà VC tin chắc một trăm phần trăm sẽ làm lợi cho chúng nó, nhất là những kẻ có tên tuổi và từng nổi danh chống lại chúng nó, từng bị chúng nó bắt giam, từng bị chúng nó đánh đập, nay cúi đầu làm tay sai cho chúng nó. Những thứ “ngựa đã thuần, mời ngài lên”.

2. Bùi Tín: “tôi không chống đảng”.

Cách đây 15 năm, năm 1990, khi Việt Cộng họp ban chấp hành trung ương Đảng để sửa soạn cho đại hội đảng VII, Bùi Tín được cho ra nước ngoài để vận động cho cái gọi là cuộc tấn công dân chủ (democracy offensive) của đảng CSVN, đồng thời tuyên truyền cho một nước VN ấm no hạnh phúc dưới sự lãnh đạo của đảng CSVN.

Bùi Tín đã gây được dư luận bên Pháp, đã được sang Mỹ, đã được vào nói chuyện tại đại học Havard, và đã được làm trò hề nỉu cổ hun một hai ông nghị sĩ Mỹ. Điều đáng nói, là Bùi Tín đã thành thật với bản thân. Ông tuyên bố:

- “Tôi không chống đảng, tôi yêu những lý tưởng của đảng, tôi muốn đảng tôi tìm ra được đúng con đường cần thiết để thoát ra khỏi cuộc khủng hoảng triền miên này”. (Bản Kiến Nghị Của Một Công Dân, Toàn Văn Cuộc Phỏng Vấn Nhà Báo Thành Tín Của Đài BBC và Báo Đoàn Kết, Đoàn Kết 193 Rue de Bercy 75582 Paris Cedex 12, France - Directeur Hà Duong. Dépôt Légal 50-681SSN 0151-394 X, trang 9).

Mười lăm năm sau, tháng 9/ 2005, Việt Cộng sửa soạn đại hội đảng X (tức đại hội đảng Ếch). Ông Hoàng Minh Chính được cho sang Mỹ chữa bệnh, phải chăng cũng để vận động cho cuộc tấn công dân chủ (democracy offensive) của đảng

CSVN, đồng thời tuyên truyền cho một nước VN ấm no hạnh phúc dưới sự lãnh đạo của đảng CSVN?.

Y như Bùi Tín năm xưa.

Chỉ khác một điều: Bùi Tín không hèn. Bùi Tín dám nói sự thật:

- “Tôi không chống đảng, tôi yêu những lý tưởng của đảng, tôi muốn đảng tôi tìm ra được đúng con đường cần thiết để thoát ra ngoài cuộc khủng hoảng triền miên này”.

3- Dương Thu Hương: “Là để ỉa vào mặt nhà cầm quyền”.

Ngày 7.9.2005 báo chí hải ngoại có đăng tải bức thư mà nhà văn Dương Thu Hương gửi cho một ông Đinh Ngọc Ninh nào đó bên Âu Châu. Tôi có đọc.

Bức thư gồm hai phần.

* Phần một, Dương Thu Hương trả lời những luận điệu bợ đỡ Việt Cộng của ông Đinh Ngọc Ninh.

Nào là: Việt Nam hiện nay có dân chủ tự do.

Nào là: VN hiện nay ấm no tiến bộ và sung túc.

Nào là: người Việt chúng ta nên sát cánh với chính quyền trong nước, để cùng xây dựng quê hương đất nước. Vân vân và vân vân.

Toàn những luận điệu vô liêm sỉ của những tên hèn hạ liếm trôn Việt cộng.

Dương Thu Hương đã chửi Đinh Ngọc Ninh như con chó. Chửi rất hùng hồn, chửi có biện chứng. Chửi trên quan điểm một người dân Việt Nam đang sống trong lòng đất nước. Chửi nhân danh sự bất hạnh của cả một quê hương lầm than dưới ách thống trị của quân Việt Cộng chó đẻ. Tiếc một điều, bà chửi quá cao. Không biết tên Đinh Ngọc Ninh nào đó có đủ chữ nghĩa để hiểu hay không.

* Phần hai: Dương Thu Hương cải chính một bài báo của Alain Riding ngày 11.7.2005 (hình như cùng phe cánh với Đinh Ngọc Ninh).

Dương Thu Hương viết (nguyên văn):

- “Trong bài báo của ông Alain Riding ngày 11.7.2005 viết:

- “Tôi quay lại Việt Nam là để nhỏ vào mặt nhà cầm quyền”.

Thật ra, câu ấy tôi đã sửa đổi chút ít so với bản gốc. Câu nói chính thức của tôi là như sau:

- “Mon seul but, c’est de déféquer sur les visages du pouvoir”, tôi trả lời một số phu nhân đại sứ và nữ tùy viên ngoại quốc đang sống ở Hà Nội, trong một cuộc họp mặt có tính phòng trà. Bây giờ ông, một người lịch sự, hãy cố nghe cho rõ lời dịch sát nghĩa sang ngôn ngữ mẹ đẻ của chúng ta:

- “Tôi trở lại Việt Nam là để ỉa vào mặt nhà cầm quyền.” (kể viết bài này, Nguyễn Văn Chức nhấn mạnh, và gạch dít).

4- VIP KK: “Ỉa hay phóng uế ?”.

Tôi, VIP KK, tức kẻ viết bài này, học tiếng Pháp từ tấm bé. Lớn lên, đi dự hội nghị Liên Hiệp Nghị Sĩ Quốc Tế (Union Interparlementaire) tại nhiều thủ đô trên thế giới, tôi nói tiếng Pháp.

Từ ngày sang Mỹ, tôi đọc sách Pháp nhiều hơn đọc sách Mỹ. Và khi đọc, tôi thường chỉ chữ ra làm đôi, làm ba, để hiểu cho tận tường.

Thí dụ: về một lời tuyên bố của Jean Paul Sartre cách đây hơn nửa thế kỷ...

Như chúng ta đã biết: mãi cho đến năm 1956, J.P. Sartre vẫn ca ngợi cộng sản, và chửi thậm tệ những người chống cộng... Câu nói trứ danh của ông năm 1952 “Un anticommuniste est un chien”. (Thằng nào chống cộng là đồ con chó) đã được ghi lại trong nhiều sách vở. Quyển “Petit Larousse de l’Histoire de France Des Origines À Nos Jours” xuất bản năm 2005, cũng đã ghi lại câu nói đó.

Sau vụ Hung Gia Lợi 1956, J.P. Sartre tỉnh ngộ. Ông đã nhìn thấy rõ bộ mặt chó đẻ của cộng sản. Theo nhiều người kể lại, thì từ đó ông gọi những thằng theo cộng sản là đồ con chó. (Un pro communiste est un chien).

Theo tôi, thì chữ con chó (chien) trong hai lời tuyên bố của J.P. Sartre có nghĩa khác nhau.

Trong câu: - “Thằng nào chống cộng là con chó”, thì hai chữ con chó có nghĩa là ngu như chó.

Trong câu: - “Thằng nào theo cộng là con chó”, thì hai chữ con chó có nghĩa là hèn như chó ăn cứt.

Trở lại câu tiếng Pháp của Dương Thu Hương:

- “Mon seul but, c’est de déféquer sur les visages du pouvoir.”.

Dương thu Hương dịch là:

- “Mục đích duy nhất của tôi là ỉa vào mặt bọn cầm quyền”.

Rất tiếc, bà đã dịch sai.

Tiếng Pháp, *déféquer* không có nghĩa là ỈA, mà có nghĩa là “tống khứ ra ngoài những chất dơ bẩn thúï tha trong người. (Expulser les matières fécales, les

THƠ HOÀNG CẨM

Lá Diêu Bông

Lts: Bài thơ Lá Diêu Bông, Hoàng Cẩm sáng tác năm 1959. Khoảng năm 1982 bài thơ dự định in vào tập thơ Về Kinh Bắc. Tuy chưa in, nhưng bài thơ lọt ra hải ngoại, nhiều tay bình luận, trong đó có Phạm Duy, “tương” đại lên là Lá Diêu Bông có ẩn dụ: Chị là đảng, em là nghệ sĩ. Nghệ sĩ (em) bị chị (đảng) dụ dỗ theo lời đảng, có khi đến bỏ mạng, nhưng không được hưởng chút gì.

Thế là tháng 8 năm 1982, Hoàng Cẩm bị công an công tay tống vào tù bắt làm kiểm điểm. Gần cả năm trời Hoàng Cẩm viết mãi vẫn cứ bị “Chưa thành thật khai báo”, khi viết kiểm điểm đến bài thơ Lá Diêu Bông, công an mới bảo:

- “Tết này thế nào anh cũng được về”.

Không ngờ lúc đó, ở hải ngoại lại có thơ gửi chính phủ cộng sản can thiệp cho Hoàng Cẩm. Tố Hữu, bấy giờ là “siêu cai văn nghệ” phán:

- “Nhốt nó thêm một năm nữa vì tội có nước ngoài can thiệp”.

Vậy là Hoàng Cẩm ở tù gần hai năm mới được tha. Bài thơ Lá Diêu Bông, nội dung chẳng có gì ngoài kỹ thuật rất điêu luyện, nhưng Tố Hữu gan tài (ai làm thơ hay đều bị hấn dày ả, trù dập đến tả tới) phịa tội ra để bỏ tù Hoàng Cẩm.

Mấy tên văn nghệ sĩ hải ngoại trở cờ, theo bợ dít việt cộng, hãy xem đó làm gương. Bọn đầu têu trong ban Văn Hóa Tư Tưởng việt cộng coi văn nghệ sĩ trong nước như con chó (Bảo sửa. Sửa. Bảo im. Im...), thì mấy tên hải ngoại chúng coi như cứt. Như tên Phạm Duy về Việt Nam bỏ xuống liếm giày bọn việt cộng mà vẫn thân tàn ma dại. Trước sau gì hấn cũng kéo bầu đoàn thể tử, lại mò qua Mỹ xin đồng bào hải ngoại cho chút cơm thừa, canh cặn sống nốt chuỗi ngày thừa của một tên “Ăn cơm Quốc Gia thờ ma cộng sản”.

Lá Diêu Bông

Váy Đình Bảng buông
chùng cửa vờng
Chị thẩn thơ đi tìm
Đồng chiều
Cuống rạ
Chị bảo
- Đưa nào tìm được Lá
Diêu Bông
Từ nay ta gọi là chồng
Hai ngày em tìm thấy lá

Chị chau mày
- Đâu phải Lá Diêu bông
Mùa đông sau
Em tìm thấy lá
Chị lắc đầu
Trông nắng vẫn bên sông
Ngày cưới chị
Em tìm thấy lá
Chị cười
Se chỉ ảm tròn kim

Chị ba con
Em tìm thấy lá
Xòa tay phủ mặt
Chị không nhìn
Từ thuở ấy
Em cầm chiếc lá
Đi đâu non cuối bể
Gió què ví vút gọi
Diêu Bông hời...!
Ới Diêu Bông...

Hoàng Cẩm

excréments). Như cứt, chẳng hạn. Tống khứ, qua cái lỗ đít. Riêng quý bà quý cô, thì ngoài cứt ra, thảng thảng còn có thêm cái món khác, cũng cần phải tống khứ ra ngoài. Tống khứ qua cái... Cái đó là cái gì? Thiết tưởng ai cũng biết, nhưng không tiện nói ra, sợ xúc phạm đến quý bà quý cô, chưa kể xâm phạm thuần phong mỹ tục.

Nói tóm lại, *Déféquer* không phải là ỈA, mà là phóng uế. Phóng ra khỏi thân xác tất cả những gì xú uế thối tha tanh tưởi. Phóng vào đâu? Dương Thu Hương đã nói rõ: phóng vào mặt bọn cầm quyền Việt Cộng. Tức là: phóng vào mặt đảng, phóng vào mặt nhà nước, phóng vào mặt cờ đỏ sao vàng. Và phóng vào mặt bọn tay sai VC nữa, trong đó có những thứ “ngựa đã thuần, mời ngài lên”.

*

Trở lại vụ ông Hoàng Minh Chính, cựu thứ trưởng bộ Giáo Dục của nhà nước Việt Cộng, cựu chủ nhiệm trường Đảng Nguyễn Ái Quốc của nhà nước Việt Cộng, cựu viện trưởng Viện Nghiên Cứu Triết Học Mác Lenin của nhà nước Việt cộng.

Tôi tiếc cho ông.

Tôi nhớ đến văn hào Graham Greene ngày xưa.

Cách đây hơn nửa thế kỷ, Anh Cả tôi (Nguyễn Đức Chiểu) là tỉnh trưởng Nam Định kiêm Thanh Tra Hành Chánh 6 tỉnh miền duyên hải Bắc Việt. Văn hào Graham Greene có đến ở tại nhà Anh Cả tôi một tuần lễ, chờ dịp được đưa về thăm chiến khu Phát Diệm chống cộng của Giám Mục Lê Hữu Từ.

Riêng tôi, lúc đó sinh viên sĩ quan trừ bị khoá 1 Nam Định, đã có hân hạnh sống với ông trọn một ngày chủ nhật, một ngày vô cùng quý giá trong đời tôi. Ông khuyên tôi nên đọc nhiều. Ông khuyên tôi nên viết nhật ký mỗi ngày. Ông khuyên tôi nên giữ lấy vốn liếng văn hoá Pháp. Ông khuyên tôi nên uống Whisky mỗi ngày để chống cảm cúm và những bệnh vặt vãnh. Ông còn dạy bảo tôi nhiều điều. Tôi nhớ mãi lời ông:

- “Chế độ cộng sản tàn phá con người một cách khủng khiếp. Nó có thể hủy diệt mọi ý thức tội lỗi trong con người. Con người có thể tự hạ xuống hàng động vật, và trở nên xa lạ với những giá trị tinh thần, xa lạ với liêm sỉ”.

Nguyễn Văn Chức

Houston 20/9/2005

Nguyễn Văn Chức

Nhân vụ đi Mỹ chữa bệnh của ông Hoàng Minh Chính.

PRAVDA

HAY LÀ: SỰ THẬT VIỆT CỘNG

Bây giờ thì sự thật đã sáng tỏ. Tôi muốn nói: sự thật Việt Cộng. Sự thật đó nằm trong bức thư Họp Mặt Dân Chủ của ông Hoàng Minh Chính. Và trong bài thuyết trình tại đại học Havard ngày 28/9/2005, cũng của ông Hoàng Minh Chính.

Bàn Tròn Ba Bên (*)

Như chúng ta đã biết: một Cuộc Họp Mặt Dân Chủ đã diễn ra tại Cali hồi tháng 9/2005 vừa qua. Ông Hoàng Minh Chính đã gửi đến cuộc họp mặt ấy một phương án gọi là “Bàn Tròn Ba Bên”.

Và đây: phương án:

“Lập một bàn tròn gồm có một bên là đại diện Đảng (đảng CSVN), bên thứ hai là đại diện trí thức trong nước, bên thứ ba là đại diện trí thức VN ở hải ngoại. Ba bên bình đẳng xung quanh một bàn tròn, trên tinh thần tương thân tương ái, đại đoàn kết dân tộc, cùng nhau bàn bạc quốc kế dân sinh theo tiêu chí Đồng Thuận. Những gì ba bên cùng nhất trí thì đưa sang chính phủ thực thi, những gì chưa đồng thuận thì tiếp tục suy nghĩ đối thoại cho tới khi đồng thuận. Bàn tròn có một tờ báo để trao đổi ý kiến trên tinh thần xây dựng vì tổ quốc và nhân dân.” Chúng ta thấy rõ: ông Hoàng Minh Chính kêu gọi trí thức trong và ngoài nước hãy cùng đảng CSVN ngồi lại để tìm đường cứu nước.

Tôi tiếc cho ông.

Bài Diễn Văn Tại Đại Học Harvard.

Ngày 28/9/2005, ông Hoàng Minh Chính đã có dịp đọc diễn văn tại đại học Havard. Tôi xin có lời mừng.

Rất tiếc, bài diễn văn ấy thiếu trình độ. Năm 1997, quyển “Le Livre Noir du Communisme” của nhóm Stéphane Courtois xuất hiện tại Paris và gây chấn động trong giới hàn lâm. Đại học Havard đã không bỏ lỡ cơ hội. Họ đã cho dịch quyển sách ra tiếng Anh và xuất bản tại Mỹ.

Đối với những ai đã đọc quyển sách nói trên, thì bài diễn văn “Chủ Nghĩa Mác Và Hệ Lụy” của ông Hoàng Minh Chính tại đại học Havard “trên bình diện lý luận cũng như trên bình diện thực tế” không có gì xuất sắc, nếu không muốn nói là thiếu trình độ. Đại học Havard chắc cũng đã nhìn thấy điều đó.

Điều làm cho chúng ta suy nghĩ, là: trong toàn bộ bài diễn văn, ông Hoàng Minh Chính đã tuyệt đối không nhắc đến những tội ác của CSVN đối với nhân dân

Việt Nam từ hơn nửa thế kỷ nay. Nhất là tội ác đã cướp đoạt của nhân dân VN cái quyền được quyết định về vận mạng mình và vận mạng đất nước.

*

Trở lại bài diễn văn của ông Hoàng Minh Chính tại đại học Havard.

Trong bài diễn văn, ông Hoàng Minh Chính đã không đưa ra giải pháp dân chủ cho Việt Nam. Ông chỉ bổ túc.

Như chúng ta đã biết: khoảng hai tuần lễ trước khi ông ra thuyết trình tại Havard (ngày 28/9/2005), thì một cuộc họp mặt dân chủ đã diễn ra trong những ngày 9,10,11 và 12 tháng 9/2005 tại Pali Mountain Retreat, California. Cuộc họp mặt mang tên “Họp Mặt Dân Chủ 2005”, và nhằm “Vận Động Một Phong Trào Dân Chủ Rộng Lớn Cho VN”.

Và như chúng ta đã biết, ông Hoàng Minh Chính đã gửi cho cuộc họp mặt ấy một bài tham luận với phương án Bàn Tròn Ba Bên, kêu gọi trí thức hải ngoại và trí thức trong nước hãy cùng với đảng CSVN ngồi lại để tìm đường cứu nước.

Hai tuần lễ sau, trong bài diễn văn tại Havard ngày 28/9/2005 ông Hoàng Minh Chính đã bổ túc phương án Bàn Tròn Ba Bên của ông, bằng cách nêu rõ tên tuổi những vị đại diện cho phong trào dân chủ trong và ngoài nước. Giáo sư Trần Khuê, trong nước. Bác sĩ Nguyễn Xuân Ngãi, ngoài nước.

Người ta không khỏi lắc đầu.

Chính trị cổ kim, từ Tào Tháo đến Machiavel, dạy rằng: đừng bao giờ giãn lược một phong trào đấu tranh (chưa có hoặc sẽ có hoặc đang thành hình) vào tên tuổi của một cá nhân. Điều mà ông Hoàng Minh Chính đã làm. Huống chi cá nhân đó, lại là một bác sĩ.

Tôi kính trọng các bác sĩ. Lương y như từ mẫu. Nhưng khi bước vào chính trị phe phái, (politique partisane), thì phần đông chỉ là những anh thợ giấy của Apelle ngày xưa. Đền độn và háo danh ...

“Sutor, ne supra crepidam” (Cordonnier, pas plus haut que la chaussure!)... Hỡi anh thợ giấy, đừng nhìn cao hơn chiếc giày trong bức tranh.

Những Trần Xuân Ninh, Đặng Vũ Chấn, Nguyễn Trọng Việt, Trần Đức Tường. Trần Công Luyện trong cái băng đảng Hoàng Cơ Minh, đang đứng kia.

Theo dư luận, BS Nguyễn Xuân Ngãi không thuộc loại những anh thợ giấy đang đứng kia. Tôi xin có lời mừng. Cho cá nhân ông, cũng như cho cái phong

trào dân chủ nhãn hiệu “Hoàng Minh Chính” của ông.

Phong Trào Dân Chủ Của Võ Văn Kiệt

Hiện nay, trong nước cũng có Phong Trào Dân Chủ Cho Việt Nam.

Phong trào ấy do Võ Văn Kiệt đề xướng. Như chúng ta đã biết: Việt Cộng đang sửa soạn đại hội đảng X. Bản Bá Cáo Chính Trị của đại hội đã được Nguyễn Phú Trọng, Ủy Viên Bộ Chính Trị, đúc kết và quảng bá.

Và như chúng ta đã biết: bản bá cáo ấy đã bị Võ Văn Kiệt mạt sát nặng lời.

Chúng ta hãy nghe:

- “Từ bao nhiêu năm nay, lúc nào chúng ta cũng khẳng định rằng chủ nghĩa Mác Lênin là nền tảng tư tưởng của Đảng, là kim chỉ nam của cách mạng VN. Chưa bao giờ chúng ta làm trái chủ nghĩa Mác Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh. Nhưng tại sao chúng ta vẫn sai lầm? [...] Trong bản Bá Cáo có rất nhiều chỗ xử dụng khái niệm “tránh chệch hướng”. Đây là một khái niệm thường xuyên được xử dụng, song nội dung của nó lại được vận dụng rất tùy tiện, thậm chí thô thiển và thô bạo khi dựa vào một nội dung có phần mơ hồ thiếu xác định để thực thi thói quen độc quyền chân lý, áp đặt tư duy... Như việc xoá bỏ thành phần kinh tế tư nhân, lúc đó được coi như đúng hướng. Khi tiến hành hợp tác hoá, ai muốn duy trì kinh tế nông dân cá thể cũng bị coi là chệch hướng... Sau một thời gian dài, phải trả giá rất nhiều, sự đúng hướng đã đi vào ngõ cụt đến mức không còn đủ khả năng đi tiếp cái đúng hướng đó nữa, thì mới tỉnh ngộ ra và mới thừa nhận rằng những điều tưởng là đúng hướng lại là chệch, và cái tưởng là chệch lại là đúng, mà ngày nay chúng ta đang đi theo”.

Chúng ta đã nghe rõ chưa? Võ Văn Kiệt không mạt sát đảng, mà chỉ mạt sát những kẻ đi chệch hướng của đảng, những kẻ làm sai lời dạy của Mác Lê và Hồ Chí Minh.

Võ Văn Kiệt là ai? Là kẻ đứng thứ ba trong hệ thống đảng của đại hội đảng CSVN 7 họp năm 1991, sau Đỗ Mười, Lê Đức Anh. Và là thầy của Phan Văn Khải.

Ngày 8 tháng 3/1993, trên cương vị thủ tướng nhà nước VC, Võ Văn Kiệt đã tổ chức đại hội Việt Kiều tại Sài Gòn, kêu gọi quên đi quá khứ, quên đi hận thù. Năm 1995, tại Paris, Võ Văn Kiệt đã lớn tiếng nguyên rửa lá cờ vàng ba sọc của Người Quốc Gia. Võ Văn Kiệt đã lớn tiếng

ca ngợi đảng và nhà nước Việt Cộng. Võ văn Kiệt đã lớn tiếng khẳng định: dưới sự lãnh đạo của chủ nghĩa Mác Lê và tư tưởng Hồ Chí Minh, VN sẽ trở thành con rồng kinh tế của Á Châu.

Hôm nay, sửa soạn bước sang năm 2006, Việt Nam vẫn là con thần lằn kinh tế của Á Châu. Hôm nay, sửa soạn cho đại hội đảng X, Võ văn Kiệt lại lớn tiếng kêu gọi dân chủ hoá đất nước, đồng thời đả kích những kẻ đi chệch hướng.

Tại hải ngoại, các nhà dân chủ có liêm sỉ lừng danh: những Bùi Tín, những Nguyễn Ngọc Bích, những Đoàn Viết Hoạt, v.v... đã nhiệt liệt hưởng ứng lời kêu gọi của Võ Văn Kiệt. Cũng hội họp. Cũng thảo luận. Cũng vẫy đuôi. Và sửa vang núi đồi. Những con chó của Pavlov.

Sự Thật Của Người Quốc Gia.

Sự Thật Tối Hậu (The Ultimate Truth)

Sự thật này gồm ba mệnh đề:

- Mệnh đề một: Vì quyền lợi của đất nước, chúng ta, Người Quốc Gia, không chủ trương “cũng như không được phép chủ trương” giải quyết vấn đề đất nước trên căn bản hận thù.

- Mệnh đề hai: CSVN là kẻ thù đũa cày và tàn ác nhất của dân tộc và nhân dân VN. Kẻ thù ấy đã phạm cơ man tội ác đối với dân tộc và nhân dân VN.

Tội ác đã dùng xương máu và quê hương Việt Nam để làm nghĩa vụ quốc tế trong ba cuộc chiến tranh đẫm máu (đánh Pháp giành độc lập 1946-1954, chống Mỹ cứu nước 1960-1975, và thôn tính Kampuchia 1979). Trên mười triệu người VN hai miền Nam Bắc đã chết; gần một triệu người VN bị tàn phế, và hàng trăm ngàn gia đình VN chút khăn tang.

Tội ác đã giết hàng vạn người VN và gây tang tóc cho hàng ngàn gia đình, trong hai cuộc đấu tố ruộng đất vô cùng man rợ 1953, 1956.

Tội ác đã bỏ tù và giết hại hàng trăm ngàn người Việt Nam trong những trại giam rừng rợn Lý Bá Sơ, Đầm Đùn, của thập niên 1950.

Tội ác đã giết và chôn sống hàng trăm người dân vô tội ở Huế (với những trẻ thơ miệng còn ngậm vú mẹ) trong những năm mỗ tập thể Tết Mậu Thân 1968.

Tội ác đã xé bỏ hiệp định Ba Lê 1973, và trả thù các anh em Quân Lực VNCH bằng những hành động man rợ trong các trại cải tạo khủng khiếp nhất thế kỷ.

Tội ác đã đưa đất nước đến thảm cảnh ngày hôm nay, với lợi tức đầu người/năm chưa tới 500 Mỹ Kim.

Tội ác đã xuất cảng phụ nữ Việt Nam đi làm nô lệ tình dục và nô lệ lao động.

Tội ác đã đàn áp và bỏ tù tôn giáo.

Tội ác đã cắt đứt đại Việt Nam, đem triều cống ngoại bang. Vân vân và vân vân.

Bao trùm lên những tội ác nói trên, là tội ác đã cướp đoạt của nhân dân Việt Nam cái quyền được quyết định về vận mạng mình và vận mạng đất nước. Sự cướp đoạt này đã kéo dài hơn nửa thế kỷ, và hiện vẫn tồn tại. Tồn tại với bản

hiến pháp Việt Cộng. Tồn tại với lá cờ đỏ sao vàng Việt Cộng. Và tồn tại với bạo quyền Việt Cộng.

- Và đây là mệnh đề ba.

Hỡi người VN, còn sống hay đã chết, nhất là những người đã chết trên biển cả khi đi tìm tự do; hỡi anh em chiến sĩ QLVNCH, còn sống hay đã chết, nhất là những anh em đã chết trong ngục tù Việt Cộng! Hãy hét lớn lên. Thét lớn lên cho nhân loại cùng nghe:

- Việt Cộng phải trả lại cho nhân dân Việt Nam cái quyền được quyết định về vận mạng mình và vận mạng đất nước. Trả lại trong một cuộc tổng tuyển cử hợp pháp, dân chủ và lương thiện, với sự giám sát của Liên Hiệp Quốc. Bất cứ thực thể quyền bính nào phát sinh từ cuộc tổng tuyển cử đó, sẽ được coi là một chính quyền của dân, do dân và vì dân. Chứ không phải một thực thể côn đồ của đảng do đảng và vì đảng, như bạo quyền chó đẻ VC hiện nay.

Dĩ nhiên, trước khi cuộc tổng tuyển cử được thực hiện, Việt Cộng phải nghiêm chỉnh thực thi những điều sau đây:

- Trả lại cho nhân dân Việt Nam “trong đó có người Việt Ty Nạn” tất cả những tài sản mà Việt Cộng đã cướp đoạt.

- Trả lại quyền tự do ngôn luận cho báo chí trong nước. Và trả tự do không điều kiện cho tất cả những ai đang bị cầm tù vì tội tranh đấu cho nhân quyền, tín ngưỡng. Đặc biệt các vị lãnh đạo tôn giáo. Đó là giải pháp duy nhất để tiến tới hoà giải hoà hợp dân tộc, đưa quê hương vào ổn định, và đưa đất nước tiến lên.

Đến đây, tôi xin phép được thưa với quý vị độc giả:

Giải pháp nói trên, tôi đã từng đưa ra để thách đố Việt Cộng từ lâu và nhiều lần. Bài “Hoà Hợp Hoà Giải Dân Tộc, Một Lối Thoát Cho Đảng CSVN” của tôi năm 1993. Bài diễn văn tại Montréal, Canada, của tôi ngày 3 tháng 5 /1993. (**). Quyển Thế Kỷ của tôi, xuất bản tháng 12/1999. Và gần đây nhất, bài viết ngày 14/8/2004 của tôi về Nghị Quyết 36/ NQ/TU của Việt Cộng, cũng như bài viết của tôi về chuyến đi Mỹ của Phan Văn Khải tháng 6/2005 vừa qua.

Rất tiếc, bài “tham luận” của Võ Văn Kiệt dành cho đại hội đảng X đã tránh né giải pháp nói trên.

Rất tiếc, bài tham luận “Bàn Tròn Ba Bên”, cũng như bài thuyết trình tại Havard ngày 28/ 9/ 2005 của ông Hoàng Minh Chính đã tránh né giải pháp nói trên.

Rất tiếc, những “nhà dân chủ” trong Cuộc Họp Mặt Dân Chủ tại Pali Mountain, California ngày 9, 10, 11, 12 tháng 9/ 2005 (trong đó có cựu đại sứ Bùi Diễm) đã tránh né giải pháp nói trên.

*

Con chó khi nó đá bao giờ cũng giơ một cẳng sau lên. Dậy cho nó khi đá dừng giơ một cẳng sau lên là điều rất khó, khó lắm, khó vô cùng.

Trăng Sáng Vườn Chè

*Sáng trăng sáng cả vườn chè
Một gian nhà nhỏ đi về có nhau
Vi đời ngậm đắng, nuốt đau
Vi nàng tôi phải nhứt đầu đến nay
Vợ tôi xuống ký phen này
Bỏ công tập luyện từ ngày béo tươi
Kẻo không để chúng bạn cười
Rằng tôi tốt tướng cho người say mê
Tôi hằng khuyên sớm khuyên trưa
Em chưa ốm bớt thì chưa động phòng
Một năm là tám trăm đồng
Chắt chiu tháng tháng cho nàng đi
“curves”. (Curves woman fitness club)
Vợ tôi xuống được ... sơ sơ
Mười lăm pao rưỡi, còn mơ thêm mà.
Tôi ra đón trước cổng nhà
Vợ tôi ông ọ ... cả nhà ra xem
Đêm nay mới thật là đêm
Ai đem trăng tươi lên trên vườn chè*

Ong Thợ Quay

Nhưng vẫn không khó bằng dậy cho Việt Cộng và lũ tay sai tại hải ngoại biết thế nào là liêm sỉ.

Houston 12 tháng 10/2005
Nguyễn Văn Chức

Chú thích của tác giả:

(*) Theo tin tức mới nhất: ông Hoàng Minh Chính đã công khai thú nhận: bài “Bàn Tròn Ba Bên” mà ông gửi cho cuộc Họp Mặt Dân Chủ của nhóm Bùi Tín, Nguyễn Ngọc Bích và cựu đại sứ Bùi Diễm tại Pali Mountain, đã được ông viết năm 1995.

(**) Bản sao bài diễn văn của tôi đã được gửi cho bọn Đỗ Mười, Lê Đức Anh, Võ văn Kiệt